

Publicerad 2007-10-21 20:24 av klarafisk

Lite långt blev det, men sant och verkligen från djupet av mitt hjärta. Guldstjärna till alla som orkar läsa hela.

\ "Emoslakt, fjortismakt!\ " sa han

Jag har alltid stått på gränsen
Mellan det svarta och det vita
Varit någon nyans av grått
Jag har aldrig vägt över
Utan bara stått där

Jag var aldrig fjortis
Fjällräven, Svea, idomin
Var aldrig min grej
Jag föredrar att ha
Fler än tre ögonfransar
Och inte hundra lager brunkräm heller
Fjåårtizfylla
Låter bara töntigt i mina öron
Och jag såg aldrig världen riktigt så mycket i svart och vitt
Som fjortisar verkar göra

Men jag var heller aldrig på andra sidan
Jag var inte emo
Eller något annat som brukar kallas emo
(om vi nu ser världen i svart och vitt)
Jag var aldrig alltför svartklädd
Eller alltför svartsminkad
Och aldrig syntes det
Skärsår någonstans
(och fortfarande inte)

Jag lutade nog mest åt det senare hållet
Om jag ska vara helt ärlig
Men var ändå aldrig riktigt nära
Att ramla ur min trygga gråzon

Allt var svart och vitt
För mig
Det var antingen eller
Och jag ville inte välja
Så jag stod kvar

I min gråzon

Jag var ingenting

Inte svart

Inte vit

Bara grå

Och grå är ingenting

Men sen så sa någon något till mig

Som ändrade allt

En kille sa

”Emoslakt, fjortismakt!”

Och jag skrattade

För det var något som så roligt med det

Något befriande

Det var som att jag insåg

Att jag var jag

(konstigt att det krävdes en förolämpning för det)

Det var då

Jag hoppade från min gråzon

Men jag hoppade inte till vitt

Och inte till svart

(jag är inte säker på vad som är vad)

Jag hoppade till min egen zon

Som är limegrön eller rosa

Eller något helt annat trevligt

Jag blev egen

För allt är inte vitt och svart

(eller grått)

Det gäller att skapa sin egen zon

Jag är inte grå längre

Jag är inte ingenting

Jag är min egen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren klarafisk med Poeter.se id #16643 innehar upphovsrätten